

Автор **Бойко Валерія** 16 років, **«Софійка та соняхи миру»**(казка), Андріївська різнопрофільна гімназія Бердянського району, керівник Ашифіна Олена Володимирівна, Запорізька обл.

Після закінчення школи планую вступ до вищого навчального закладу. Моя професійна мета — обрати фах, який буде корисним суспільству, забезпечить високу затребуваність та дозволить реалізувати особистий успіх. Маю широке коло інтересів: люблю читати, малювати, займаюся хореографією (танцюю), а також захоплююся сучасною музикою. Крім того, активно беру участь у різноманітних олімпіадах і творчих конкурсах, про що свідчать такі досягнення: участь і перемоги у Всеукраїнських конкурсах: «Об'єднаймося ж, брати мої» (у номінації «Література»); «Знай і люби свій край», «Квітуча Україна» та «Новорічний креатив», «Код Нації», «Іван Карпенко-Карий: батько українського театру», обласному конкурсі-виставці «Берегиня роду українського» та у Всеукраїнській дистанційній олімпіаді «Вдалий старт. Осінь-2025». **Суть і зміст представленої роботи: Участь у Всеукраїнському конкурсі-виставці «Космічні фантазії» стала для мене новим та цікавим творчим досвідом. Для конкурсу я створила казку про маленьку дівчинку Софійку, яка рятує світ від війни та безжального агресора.** В основі сюжету — пророцтво старого мудреця про народження дівчинки, що допоможе здолати ворога за допомогою соняхів миру. Це ідейне натхнення обговорювалося з учителем фізики та астрономії, що допомогло правильно інтегрувати космічну тематику, а також ілюструвати казку. Жанр казки обрано для того, щоб зробити історію легкою і зрозумілою для дитячої аудиторії. Основною ідеєю є проведення паралелі з подіями, які відбуваються в Україні, та заклик до єдності у боротьбі з агресором, адже саме єдність приведе волелюбний народ до перемоги, що й доводить фінал історії. Я задоволена результатом роботи та вдячна організаторам конкурсу за надану можливість проявити себе у творчості.

Софійка та соняхи миру (Казка)

В одному європейському краю, у нашому столітті, розгорнулася війна, чорна та нещадна, мов нічна тінь. Вона щодня ковтала найкращих синів і доньок цієї держави, приносячи нестерпне горе в кожную родину. Люди думали й гадали, як спинити цю біду, як здолати ворога-супостата, що не знав ні жалю, ні втоми.

І ось, одного вечора, старий Мудрець, чиї слова завжди збувалися, зібрав громаду і прорік: «Не журіться, люди! Скоро народиться та, що носитиме ім'я Софії, як у матері Віри, Надії та Любові. І лише їй буде під силу здолати агресора, бо вона нестиме справжній мир».

Після цього пророцтва більшість новонароджених дівчаток називали Софійками. І ось, у одній молодій сім'ї народилася дівчинка, яку теж назвали Софійкою — маленьким сонечком, що мало зігріти життя батьків. Та не встигли вони й натішитися нею, як через декілька днів сталося диво: Софійка почала спілкуватися з Космосом.

Вона не говорила, а відчувала й розуміла Всесвіт, його тихі, але потужні послання.

Молоді батьки жахнулися. Вони зрозуміли: їхня донечка – справжній мирний посланець, але це наражало їх усіх на страшну небезпеку. Ворог не спав і вже знав про віщування Мудреця. Його чорні тіні йшли по сліду, шукаючи потрібне немовля.

Батьки, охоплені любов'ю та страхом, зробили все, аби приховати дивовижний талант Софійки. Вони часто змінювали місце проживання, мов перелітні птахи. А Софійка тим часом росла не по днях, а по годинах. Її космічна сила давала про себе знати: вже через шість місяців вона мала вигляд жвавої, розумної десятирічної дитини.

Коли настав час, із глибин Космосу прибув космічний корабель. Він світився м'яким, лагідним світлом, ніби сам був зорею.

Космічний посланець прибув, аби забрати Софійку на навчання. Батьки плакали, але розуміли: її шлях великий, і вона має його пройти.

На далекій планеті Софійку почали навчати особливої мудрості. Її головним завданням стало вирощування спеціальних соняхів миру. Це були не прості квіти — їхнє насіння було сповнене космічної енергії, здатної зупиняти будь-яке зло. Софійці підібрали космічну команду — трьох істот, схожих на сріблястих ангелів. Космічні наставники були суворі: вони вимагали від Софійки беземоційності, вважаючи, що лише так вона зможе без вагань і жалю справитися з ворогом. Але маленька Софійка була напрочуд доброю і щирою, і ця її якість не зникала. Вона любила кожну живу істоту, і ця любов була її справжньою, незламною силою.

За три місяці навчання закінчилося, і Софійка у супроводі космічної команди повернулася на Землю.

Її місія була чіткою: посадити соняхи миру по всьому українському кордону. Ці космічні квіти мали створити нездоланний щит, до якого вороги не могли б наблизитися ні по землі, ні по небу. І коли ці соняхи зацвітуть, вороги самі згинуть, розсіяні світлом миру.

День і ніч Софійка з побратимами невтомно працювала, саджаючи насіння, наповнене світлом зірок, у втомлену українську землю. Нарешті, коло соняхів замкнулося, охопивши всю державу.

Ворог, відчувши незрозумілу силу, відійшов від кордонів. Але він знав найстрашнішу таємницю: якщо Софія стоятиме в самому центрі держави в час цвітіння, то соняхи цвітимуть вічно, а він згине назавжди. Тому супостат не спав, він намагався всіма підступними способами знищити дівча, яке стояло на варті Миру.

А Софійка з командою зайняла свою позицію в серці країни, де відчувала биття кожного спорідненого серця. Ворог, розуміючи, що час цвітіння наближається, вдався до останньої атаки. Він наслав на Софійку чорну хмару відчаю та сумнівів. «Твоя любов – це слабкість! Ти не зможеш!» – шепотів ворожий голос.

Космічні побратими намагалися захистити дівчинку, але атака була спрямована не на тіло, а на душу. Софійка на мить похитнулася, але згадала обличчя батьків, посмішки людей і безкраї поля своєї землі. Вона закрила очі і

промовила: «Моя Любов — це моя сила. Моя Віра незламна, а Надія вічна». Вона була спокійна і тверда, бо знала: її Світло — і є справжнє космічне диво. В ту ж мить по всьому кордону, де були посаджені насінини, почали стрімко пробиватися ростки, набираючи сили і тягнутися догори. Коли

Софійка розплющила очі, її тіло огорнуло сяйво. І тут це сталося: тисячі Соняхів Миру одночасно розквітли! Золотисто-жовті пелюстки випромінювали чисту, потужну енергію, що несла мир та світло. Коло Соняхів запалало, утворюючи навколо держави нездоланний зоряний щит. Чорна хмара ворога, зіткнувшись із цим світлом, почала розсіюватися. Усі ворожі сили — тіні, сумніви та злоба — не витримали сяйва. Агресор згинув, розсіяний світлом і любов'ю, мов нічний туман перед ранковим сонцем.

Війна закінчилася в одну мить. З того дня на планеті Земля засяяла країна, кордони якої уквітчані Соняхами Миру. Ці квіти цвіли вічно, незалежно від пори року, бо їхнє життя живила чиста енергія дівчинки Софійки. З тих пір жоден ворог більше не зазіхав на цю землю. Ніхто не наважувався навіть наблизитися до золотого кордону, адже він був захистом, створеним не зброєю, а щирою добротою та незламною вірою.

Софія виросла, а Космос не давав їй старіти. Вона стала символом миру, світла та добра для всієї планети. Її історія – це нагадування про те, що найбільша сила прихована не в ненависті, а в любові, і що навіть найменше сонечко може осяяти найбільшу темряву. І відтоді та європейська держава живе у спокої та злагоді, захищена вічно квітучими Космічними Соняхами Миру.